

ERIN HUNTER

RENEGATS

LA MÀGIA
ES DESPERTA

Estrella Polar

ERIN HUNTER

RENEGATS

LA MÀGIA
ES DESPERTA

Traducció d'Ariadna Ausió

Estrella Polar

Títol original: *Renegades 1. The Magic Awakens*
© Working Partners, 2026
© del text, Erin Hunter, 2026
© de la traducció, Ariadna Ausió Dot, 2026
© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2026
Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2026
ISBN: 979-13-87783-84-6
Dipòsit legal: B. 8.077-2026
Impress a Catalunya

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté
l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema
viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa
d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.
Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu
fotocopiar, escanejar, distribuir o posar a disposició algun fragment d'aquesta
obra (www.cedro.org; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de
qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o
tecnologies d'intel·ligència artificial.

PRÒLEG

L'ànima era la seva guia.

Giravoltava per sobre l'aigua, invisible, però les glàndules de la Resistència la van detectar, amb la mateixa seguretat que té un depredador davant l'olor de la sang. Les marees de màgia ocultes van fer que els seus sentits emetessin un cant antic. No importava que la vista se li estigués deteriorant amb l'edat. No importava que la llum de la lluna no penetrés els núvols per il·luminar-li el camí. Podria haver fet aquest viatge amb els ulls tancats.

L'anciana gripau saltava per la riba, amb la roina que li feia pessigolles a l'esquena i els dits dels peus que se li separaven per aferrar-se al fang. Es va obrir pas entre els esfondralls que embussaven el corrent de l'aigua: llaunes i peces de metall antigues i papers d'embolicar que encara conservaven l'olor del menjar. Els seus residus, que s'havia emportat el vent o que algú havia llençat des de la carretera, quedaven atrapats a les aigües poc profundes, on es podrien o s'oxidaven.

Quan era jove, el curs de l'aigua era net i transparent, i la seva remor es mesclava només amb el brunzit dels insectes més grossos. O potser la memòria li jugava males passades. Aquella nit no hi havia insectes.

Malgrat tot, independentment dels canvis que haguessin portat els anys, sempre hi havia l'ànima. Es deia que provenia de les muntanyes llunyanes, on els humans no s'aventuraven mai. Hi havia llocs a la ciutat on l'ànima podia ser més difícil de percebre. Però no pas aquí, al costat del riu. Aquí corria abundant i lliure.

Gairebé havia arribat al seu destí: el pont que dividia la ciutat per la meitat i on, cada lluna plena, es reunia el Conclave. De manera insòlita, el ventre li va tremolar d'anticipació. Últimament, les seves visions l'havien inquietat i amb prou feines sabia què pensar-ne.

Va sentir el trànsit molt abans d'albirar-lo i, quan va aixecar la vista, va veure el pont que s'alçava. Fins i tot a aquella hora, els cotxes circulaven amunt i avall, i la llum dels fars convertia la pluja en espurnes platejades. A cada extrem s'erigien les dues meitats de la ciutat on els humans es reproduïen i abundaven. Poques vegades baixaven a sota el pont, només algun jove que marcava la barana amb espirals i símbols estranys. «Fins i tot els humans tenen els seus rituals», havia comentat una vegada l'anciana Fermesa. Però la Resistència feia molt que no en veia cap per allà, i les seves marques s'havien esvaït o havien quedat cobertes de verdet viscós.

Es va alegrar de veure que la majoria dels membres del Conclave ja havien arribat. Estaven asseguts, tres gripaus rabassuts i quiets com si fossin de pedra, on la riba s'havia esmicolat i havia format una illeta coberta de males herbes. D'alguna manera, una caixa amb rodes també havia arribat fins allà i havia quedat bolcada a les aigües poc profundes com els ossos d'una criatura oblidada fa molt de temps.

Quan els altres van veure la Resistència, van alçar la

veu de refilet per saludar-la, i ella va xipollejar pels estrets canals per unir-s'hi.

—Arribeu tard, mare anciana —va remugar l'Estoic. Tenia la pell majoritàriament d'un color taronja brillant, malgrat que el ventre era blanc com la neu.

—Mostra una mica de respecte a la nostra líder —va intervenir la Fortalesa, una petita gripau verda—. Ja té divuit estius.

—I pot respondre per ella mateixa —va advertir la Resistència, enfilant-se a l'illa—. Però l'Estoic té raó. Em sap greu haver-vos fet esperar. Em sembla que les meves cames ja no són el que eren.

El Coratge, el membre més jove del Conclave, morè, d'extremitats llargues i cap estret, va gatejar cap a ella. L'havien admès feia només cinc llunes, després de la defunció prematura de la pobra Fermesa, a qui les rodes d'un cotxe havien esclafat quan encara estava atordida per la hibernació. Malgrat tot, a pesar de la seva joventut, la Resistència ja intuïa que el Coratge estava profundament sintonitzat, potser més que qualsevol d'ells.

—M'alegro que hagi vingut —va raucar en veu baixa—. Les meves visions... han estat...

—Encara no —va dir l'Estoic—. Hem de respectar els costums. La Resiliència no hi és.

—Sí que hi és! —Es va sentir una veu procedent de les ombres, seguida pel clapoteig d'una gripau que es movia a tota velocitat pel terreny pantanós. Quan va arribar fins a ells, els seus costats nuosos tremolaven—. Els humans han construït un nou edifici just a la meva ruta habitual. He hagut de buscar un altre camí.

—No s'aturaran mai? —va murmurar la Fortalesa—. Aviat no quedaran terres salvatges!

—És cert, els humans ens estan envaint. I l'ànima ja no corre amb tanta força. Però mentre hi hagi ànima, sempre hi haurà indrets per als de la nostra espècie —va raucar la Resistència. Va esperar que la Resiliència recuperés l'alè abans d'adreçar-se al Coratge—. Jovenet, parla'ns de la teva visió.

El Coratge es va escurar el coll i va començar en veu baixa:

—Era al meu lloc habitual, al capdamunt d'un gratacel. Era una albada tempestuosa. El vent arrossegava la pluja cap als costats i el ventre dels núvols resplendia. Però, durant un moment, un tros de cel es va aclarir i em va mostrar la forma del futur. Vaig veure un arbre de branques caigudes, i més enllà brillava la lluna, groga i pàl·lida. La seva llum, que es filtrava a través de les branques, es convertia en l'ombra d'una urpa que esgarrapava la ciutat a sota meu. Em va semblar tan real que em podia imaginar com deixava grans solcs als carrers.

La Resistència es va empassar la saliva mentre assimilava les seves paraules. Potser era una coincidència que ella hagués vist el mateix.

—Un arbre entre els núvols? —va raucar l'Estoic—. N'estàs segur?

La Resistència va donar una puntada de peu suau a terra.

—Ell diu que ho ha vist. Per què en dubtes?

L'Estoic va moure una mica el seu cos robust i va dir amb veu aspra:

—No us volia ofendre, mare anciana. És només que..., bé, he vist una cosa semblant.

Tots els caps es van girar cap a ell i la Resistència va sentir com se li posava la pell de gallina.

—Era al parc de la ciutat —va continuar l'Estoic—. Hi ha un indret al qual els nens i els gossos no s'aventuren mai, on el terra és pantanós i l'aire, fred i humit. Des d'allà puc veure la font. Ningú que no estigui sintonitzat no ho podria saber, però en la roina que cau es reuneix l'ànima. Allà també vaig veure la lluna, però en la meva visió hi havia un arbre que s'alçava cap amunt, com si volgués arrossegat-la cap a la terra.

La Resistència va tenir l'estranya sensació que la nit la pressionava per totes bandes. Encara no estava preparada per compartir la seva pròpia visió, però el que havia sentit fins en aquell moment havia fet que una por profunda se li instal·lés al ventre.

—Jo també ho he vist! —va raucar la Fortalesa—. Al fons de la meva bassa, entre les algues negres, vaig veure la lluna que cremava com un foc a sobre d'un arbre. Mentre l'observava, les fulles es van convertir en cendres i van deixar les branques nues i ennegrides.

—I tu, Resiliència? —va demanar la Resistència.

La nouvinguda la va observar amb els seus ulls negres i vidriosos. Va inflar la gola, com si estigués reunint fermesa.

—El mateix —va remugar—. Una lluna i un arbre, enfrontats. Què significa?

La Resistència es va humitejar els llavis amb un moviment ràpid de la llengua i va afegir:

—Jo també ho he vist. Gairebé cada nit des de l'última reunió. A les meves visions, la lluna creix i minva, i amb ella l'arbre es marceix i floreix. Quan l'una prospera, l'altra pateix. És com si tots dos estiguessin sintonitzats..., com si lluitessin per obtenir el mateix alè que els ha de sostenir. —Mentre recordava aquelles imatges inquiet-

tants, es va estremir—. No sé què presagia, però no ho podem ignorar. S'acosta alguna cosa important. Una lluita poderosa.

Es va fer el silenci al Conclave, l'únic soroll que sentien era el rugit del trànsit sobre els seus caps.

—Acosteu-vos, tots vosaltres —va dir la Resistència.

Es va arrossegar fins a la vora del riu i el Conclave es va reunir al seu costat. L'aigua era negra com el cel nocturn i no oferia cap reflex. Malgrat tot, va sentir la seva ànima, densa, abundant i plena de vida.

—Deixeu-me el vostre poder —els va suplicar—, junts hi veurem amb més claredat.

Va tancar els ulls, va respirar fondo i va sentir que els seus companys gripaus feien el mateix. Mentre inhalava, l'ànima la va omplir, càlida com la riba del riu en un dia d'estiu. I, malgrat que no podia veure els membres del Conclave al seu costat, en sentia la presència a través de l'ànima que l'embolcallava en densos corrents. Va notar com l'elevava, l'esforç dels anys semblava esvair-se de les seves extremitats fatigades.

La Resistència va submergir el cap en les fosques aigües, on l'ànima difuminava els límits entre el món del passat i el present, on els esperits dels seus avantpassats, i dels antics membres del Conclave, s'aplegaven en un de sol.

I allà, a la seva ment, va veure el futur.

La Resistència va treure el cap de l'aigua, i les gotes van esquitxar els altres membres del Conclave, i va retrocedir fent tentines des de la vora del riu. De la boca li va sortir un crit.

—Què ha passat? —va demanar la Fortalesa.

—Què heu vist? —va raucar la Resiliència.

A poc a poc, l'ànima se li va escórrer de les venes i la va deixar tremolant. La visió va ser més poderosa que qualsevol altra que hagués experimentat amb anterioritat. La va deixar atordida de cap a peus.

—Expliqueu-nos-ho, si us plau! —va raucar l'Estoic—. Era dolent?

«Volen respostes, però què els puc dir?».

—No..., no sé què significa —va mussitar.

—Però heu vist alguna cosa? —va demanar el Coratge.

D'això no n'hi havia cap dubte. No només ho havia vist, sinó que ho havia sentit amb cada fibra del seu ésser.

Calor, per tota la pell.

Fum als narius.

Un cruixit a les orelles.

Una onada de color taronja que se li abalançava a sobre.

—Sí —va murmurar—. He vist foc. Un foc terrible, terrible.